

KUMSATI

Kültür – Sanat - Edebiyat

Gülten CEVİZCI

Rümeysa EVLİ

GECE GÜNDÜZ YANAN FENER

Dil ne önem arz ediyor sizin için? Benim dil deyince aklıma gelen unsur milletin özgürlüğü, bağımsızlığıdır. Ülkemizde meydana gelen dilde yozlaşmayı ve yabancılaşmayı insanlar artık yavaş yavaş son buldurmaya çalışıyor. Bakıyorum etrafıma görüyorum ki, artık tabelalarda ya da mağaza isimlerinde Türkçe kelimeler gözüme çarpıyor. Seviniyorum.

Önceden dükkanların tabelalarında bulunan yabancı isimler ya da günlük hayatta kullanmakta güçlük çektiğimiz kelimeler işgal altına almıştı dilimizi. Dikkatimi çeken, rahatsız olmama sebep olan bu durum korkutuyordu beni. Çünkü, bir milletin dilinin yabancılaşması o milletin kendine karşı yabancılaşması anlamına gelirdi. Benim fikrim bu yönde. Unutmayalım dilimizi kaybedersek yavaş yavaş benliğimizi de yitiririz. Günlük hayattan örnek vereyim mi sizlere. “Tamam” yerine “Okey” dersek ya da “Evet” yerine “Yes” demeyi tercih edersek bu özenti ile dilimize sahip çıkabilir miyiz? Bu içimize işlemiş olan yabancı dil hayranlığına “Dur!” diyebiliriz, diyoruz da. Nasıl ki, Türk milleti vatanına, bayrağına, toprağına sıkı sıkıya bağlıysa ve her zorluğun üstesinden vatan sevgisi ile geliyorsa, aynı şekilde diline de sahip çıkmalı, bu yabancılaşmaya da engel olmalıdır.

Dil demek bir ülkenin bağımsızlığıdır. Kendi benliğini, özgürlüğünü, ifade eden bir kavramdır. Bir ülkenin en değerli hazinesi dildir. Dil bir ulusun gece gündüz yanan feneridir. Benim ülkemdeki fenerin ışığı her zaman yanacaktır. Bizler geleceğimiz için, dilimizin yozlaşmasına ve benliğini kaybetmesine asla izin vermeyeceğiz.

Merve KAPAN

BİR YILDIZSIN GÖZÜMDE

Geleceğimi aydınlatan bir yıldızsın gözümde,
Hayallerimin peşinden gitmem için çabaladın her seferinde,
Tam olmaz yapamıyorum, başaramıyorum dediğimde,
Yavaşça sokulur: “Sen yaparsın, sadece güven kendine.”
Sözüyle bakardın yüzüme.

İşte o kadar mutlu olur heyecanla başlardım ki
Hayatımın dönüm noktası olurdu o söz belki de,
Seni iki satır şiirle anlatamam sadece,
Çünkü seni anlatmak için gücüm yetmez ki sözlerime.

Geceleri uykuya dalarken aklıma gelirdi o iyilik dolu sözün,
Öğretmenim geleceğimi aydınlatan bir melek gibi yüzün,
Hayalimi karanlık bir boşluğa sürükleyemem asla,
Sensin benim geleceğim, sensin benim özüm.

Sena BAL

ÇELİŞKİ

İnsan yalnızlığında saklıdır. Kalbin derinliklerine yüklenen, söze dönüşmekten kaçınan cümleleri vardır. Her insanın içinde saklı, göstermeye kıyamadığı, kimsenin erişemediği gizli bir yanı vardır. Ben sen olamam sen de ben olamazsın. İnsan bazen kendi düşündüğünü bile kavrayamazken, başkalarının ne düşündüğünü nasıl anlayabilir? İnsanlara söylediği cümlelerden daha fazla anlam yükleyemediğimizden değil midir bu çelişki?

Aslında başkasını algılamak değil miydi kendimizi anlatmak? Anlayamadığımız halde anladım demek değil midir yaptığımız bencillik? Dışarıdan baktığımızda siyah bir filmle kaplı camdan hissettiğimiz karanlığı, içeriye girdiğimizde tüm güzelliklerini bize sunarak, karanlığı aydınlatan değil midir sevdiğimizimiz? Hayatın bütün zorluklarına karşı gözümüz kapalı durabiliyorsak alıştığımız bir kabullenmişliktir yaşamak. Yaşamın tüm güzellikleri içerisinde verdiğimiz kararlarda rüzgarın yönünü değiştiremediğimiz zaman, yürüdüğümüz yolu rüzgara göre ayarlamalıyız. Çünkü yaşamın zorluklarına karşı koymanın tek yolu, hedeflerimiz için bazı yolları değiştirmektir. Hedeflerimiz için düz yolda yürürken hafif hafif kıvrımların çıkması mıdır mücadele etmek? Hedeflere ulaşmak tüm zorluklara göğüs germektir. Çünkü hedeflerin senin hayatını değiştirecektir.

“Her şey üstüne gelip, seni dayanamayacağın bir noktaya getirdiğinde sakın vazgeçme! İşte orası, kaderinin değişeceği noktadır.” demiş Mevlana. İşte ben tam olarak bundan bahsediyorum. Şimdi soracaksınız yalnızlıkla hedeflerinizin ne alakası var diye. Yalnız kalınca kendine hedef koyan değil midir insan? Hedefine ulaşmak için çabalayan çabaladıkça hırpalanan ve sırf hedeflerine ulaşmak için yalnızlığı seçen tek varlık insan değil midir? Bence insan kendi için, hedefleri için, başarılı bir gelecek için her şeyi göze alabilir.

Melissa Dilara KOTON

Merve ÇOBAN

ULUSLARARASI MÜSABAKA

Anılar... İnsanın içini ısıtan, hatırlandıkça paylaşılan anılar. 2014 yılının yaz mevsimi. Her gün hevesle antrenmanımı yaptığım taekwondo sporu kırmızı-siyah kuşak sporcusuyum. Bu spor dalında müsabakalara katılabilmem için şartı kırmızı-siyah ve siyah kuşaklardan birine sahip olmak. Ben de bu kuşağa yeni geçmiştim.

Bir gün antrenörüm yanıma gelerek bir ay sonra Kırıkkale'de uluslararası bir müsabaka olduğunu, daha önce hiç müsabakaya girmediğim için bu müsabakaya beni yetersiz bulduğunu, sadece tecrübe kazanmam amacıyla beni de götüreceğini söyledi. O gün antrenmanda, canım sıkın olduğu için pek bir şey yapamadım. Antrenörüm beni yanına çağırdı, eğer böyle devam edersen müsabakalara götürmeyeceğini, kendini rezil edemeyeceğini söyledi. Bu sözler çok zoruma gitti. Ertesi gün antrenmana gittiğimde hırs ve kararlılık tüm benliğimi sarmıştı. Bir ay süresince iki saat olan antrenmanımı beş altı saate kadar çıkarıp, sürünerek çalışmalarımı tamamlamaya başladım. Müsabaka günü geldiğinde sabah saat altı gibi antrenörüm ve diğer müsabaka arkadaşlarımla beraber Kırıkkale için yola çıktık. Çok heyecanlıydım. Arenaya geldiğimizde hakemler tarafından kilolarımız tartıldı ve herkes kendi sıkletine yazıldı.

Ben genç bayanlar elli beş kilo sıkletindeydim. Listelerin açıklanmasını bekledik, listelerimiz açıklandı ve benim sıkletimde yüz on üç kişi olduğunu öğrendim. Derece yapabilmem için beş normal müsabaka, üç de derece müsabakası toplam sekiz müsabaka almam gerekiyordu. İlk müsabakam için isimim hakemler tarafından anons edildi ve ringe çıktım. Rakibim Yunanistanlı bir sporcuydu. Gözümü kararttım, dövüşmeye başladım. İlk müsabakamı kazandım ve ikincisini de. Ardından üçüncü başarıım geldi. Antrenörüm çok şaşkın olduğunu, bu başarıyı benden beklemediğini söyledi. Eğer iki müsabaka daha alırsam derece için ringe çıkacağımı, ayrıca derece listesine isimimi de yazdıracağımı sözlerine ekledi. Allah'ım inanılmaz, tarif edilemez bir duyguydu bu. O gün gerçekten çok hırslıydım. Dördüncü müsabakada altın vuruş dediğimiz 'ilk vuran kazanır' raundunda kazandım. Beşinci müsabakamı da yarım puan üstünlükle yine ben kazandım. Artık derece için mücadele edecektim. Hazırdım, ringe çıktım. Elimden gelen her şeyi yaptım, çok şükür zafer benimdi. Bu benim ilk resmi müsabakamdı. İlk müsabakamda uluslararası derece almak, benim için büyük bir başarıydı. Bir iki saat sonra yedinci maçım için isimim anons edildi. Ringe çıktım. Heyecanım doruktaydı. Müsabakayı yapabildiğim en iyisini yaparak tamamladım; ama bu müsabakayı ne yazık ki kazanamadım. Olsun pes etmeyip, buraya kadar gelmişim ya bu her şeye değerdi.

Elimde "Kırıkkale Uluslararası 2. Taekwondo Festivali Genç Bayanlar 55 kilo 3.lük" belgesi ve madalyasıyla eve döndüm. O derece merdivenlerinde madalyam boynuma asılırken, yaşadığım gururu anlatamam, kelimelerim yetersiz kalır. Ben o gün anladım ki, isteyip de çalışarak yapamayacağım hiçbir şey yok. Yeter ki iste, çalış ve kararlı ol.

Seval KURT

KANAYAN YARALAR

Bazı insanlar vardır,
Hayatında büyük yaralar açar.
Sarmaya, kapatmaya çalışsan bile,
Sadece kabuk tutar o yaralar.

Birine güvenmeye, birini sevmeye başlarsın.
Tamam bu dersin,
Ama sonu aynı.
Yine hayal kırıklığı!
Yine kanayan yaralar!

Bir umut,
Kabuk bağlar yaralar.
Bir umut,
Kavuşuruz mutluluğa...

Rabia KÜLÜK KÜÇÜCÜK BİR BEDENDE AMANSIZ BİR HASTALIK

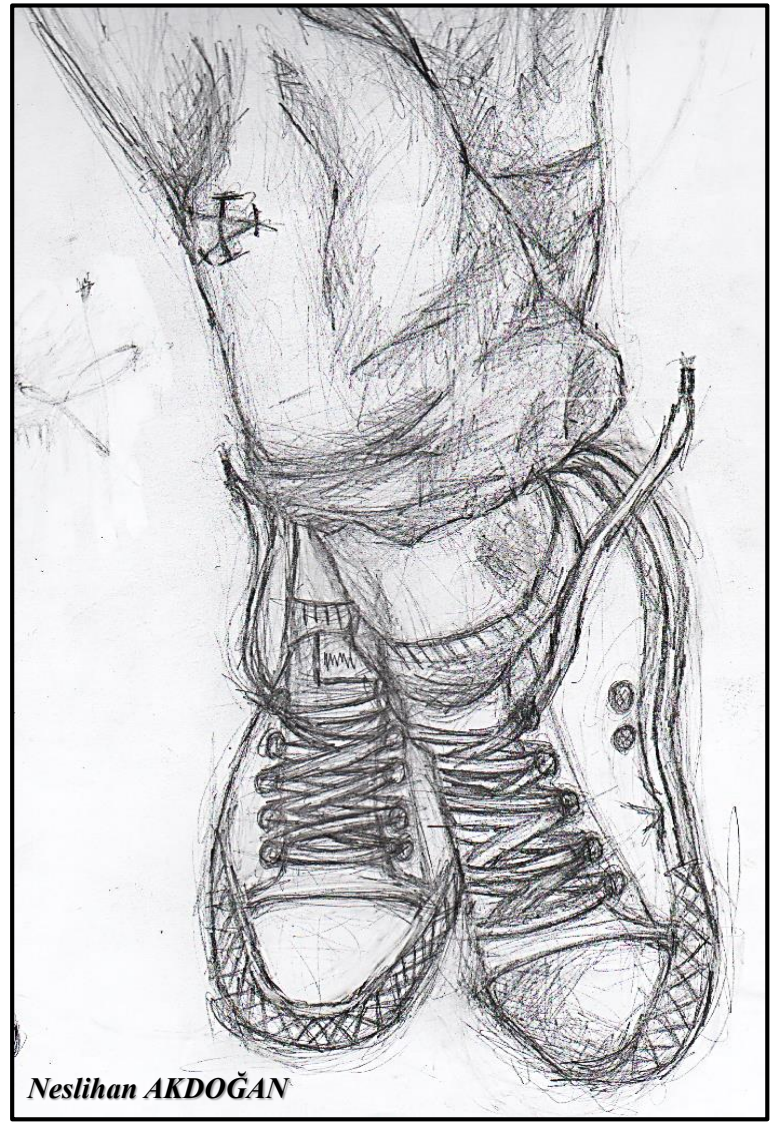
Doğarken başlamışım hayatın benimle olan oyunlarına. Bir aylıkken ilik kanseri teşhisi konulmuş bana. Küçük bir bedende amansız bir hastalık, neyin olduğunu anlamamak, sürekli bir can acısı, her gece çığlık çığlığa ağlamak. Arkamda ise gözleri yaşlı elleri semaya açılmış insanlar. Hatırlamıyorum tabii ki bu yaşananları. Bana anlatılan tarafı bu kadar. Ama bir aylık bebeğe fazla gelen bir yük değil mi bu? Zorlu bir süreç, başarılı bir tedavi ve bugünlere gelen başarı öyküsü.

Babamı da hastanede görmeye alıştım ben. Kendisi epilepsi hastası. Küçüklüğümde beri çok korkardım ama. Hastalanmasın diye her gece ellerimi açıp, yorganın altına girip dua ederim. Allah'ım duamı kabul edince de çok sevinirim. Erkek kardeşim var. Çok severim onu. Canı yandığında yardımına koşan ilk kişi ben olurum, sahiplenirim. Annem çok iyi kalpli, kanatsız bir melektir. Benim için en güzel arkadaş, en iyi sırdaştır. Bir de bizim zor zamanlarımızda yetişen, küçük bıdığım Emir'im var. O, bizim kadar sıkıntılı açmasa da dünyaya gözlerini, ailevi sorunlara şahitlik eden, ailemizin tek koruyucu bebeği, meleğidir Emir. Maddi durumdan dolayı içimizde en rahat büyüyen odur. Biz maddi anlamda zorluklarla büyüdük; ama Allah'a şükürler olsun ki babam ve annem hep başımızdaydı. Sevgiydi bizi ayakta tutan. Ailemizi güçlendiren. Çok şükür, şimdi her şeyimiz daha da iyi. Ben anladım ki, ne istersem isteyim hayırlısını dilemek en güzeli.

YAĞMURLU HAVADAKİ NEŞEN

İnsanı her yönüyle tanımak çoğu zaman mümkün değildir. Hatta insanın kişiliğindeki ince ayrıntıları keşfetmek oldukça zordur. Mesela Amerikanvari tiplmelerdeki gibi sizinle özel hayatınızı konuşan bir arkadaş olamaz baba. Sert yüz hatları, iri cüssesi ve içinde bir hazine gibi biriktirdiği sevgisiyle baba sadece babadır. Anneniz sizin için yemek yapar, kıyafetlerinizi yıkar, odanızı toplar; dışarı her çıkışınızda endişesini takınıp sizi sorgular ve bir kuşkuyla evden uğurlar; çünkü o bir annedir. Ev arkadaşınız gibi, 'gelirken de iki paket de makarna al.' diyecek kadar rahat değildir. Onlar hayatınızın tamamı ve tek varlığınız olabilirler; ama onlar anne babadır.

Halbuki, bir öğretmen sizin için her şey olabilir. Hem anne hem baba. Mersin'den çıkıp Van'a gelmiş bir öğretmen, öksüz bir kız öğrencisinin saçlarını henüz sınıfta kimse yokken örüp, kocaman bir sarılışla ona anne olabilir. Trabzon'daki bir öğretmen öğrencilerinin park hayali kurduğunu anlayıp, ayakta geçirdiği iki günlük tatilin sonunda öğrencilerini tahta bir parkla karşılayıp yüzlerindeki bir gülümseme ile onlara baba olabilir. Kiraz dalından düşüp, alnını yarınca ilk önce kızıp pansuman yaparak, sonra cebinden bir şeker çıkarıp sırtını sıvazlayınca bir abla olabilir öğretmen. Arkadaşsız ve savunmasız kaldığı bir dönemde, öğrencisinin bir bakışıyla acısını anlar, şefkatle dinler ve onun kalp kırıklıklarını iyileştirerek arkadaş olabilir. Acılarınıza ortak olur, kimsenin anlam vermediği gizli yönlerinizi keşfeder, sizi olduğunuz gibi kabul edip, benimser. Bazen sizinle sinemaya gider, ciddiyetini bozmadan size olan sevgisini gösterir. Her ayıbınızı örter, içinizdeki burukluğu anlar ve eksik olan neyin varsa tamamlar, sizi siz yapar. Ama en acısı şudur ki; o sizin için her şey olurken ona anne diyemezsiniz. Onun hakkında konuşurken yazarken 'siz' demeyi bırakamazsınız. Her şeyiniz olur, ona karşı güzel olan ne varsa hisseder, onu öğretmen olmaktan daha fazlası ile seversiniz; ama sadece öğretmenim diyebilirsiniz. Öğretmen bir kayanın dışındaki kabuktur. Ama kabuğun içi anne renkli, baba şekilli, ağabey ışıltılı, kardeş kaplamalı, arkadaş kokulu bir mücevherdir.

Neslihan AKDOĞAN

Öğretmen kulağında çalan bir melodidir, yağmurlu havadaki neşendir. O okumayı çok sevdiği bir kitaptır. Çocukluğundur. Mahallendir. Sende güzel olan ve sevdiği her şeydir öğretmen. Ve bir çocuğun en büyük şansı, iyi bir öğretmendir.

Büşra Nur KOÇYİĞİT

EN BÜYÜK ROL AİLENİNDİR

İnsan hayatının en önemli parçası şüphesiz ailedir. Doğduğumuz andan itibaren ilk eğitimin aile tarafından verilmesi, topluma ve insanlığa daha sağlıklı bireyler kazandırır. Bu bireylerin yetişmesinde en büyük rol ailenindir. İnsan tabi ki kendini yetiştirebilir. Ama duygu ve düşüncelerin biraz daha olgunlaşmış olması gereklidir ki, kişi kendi yönlerinin farkına varıp, düzeltme ya da geliştirme yolunda adımlar atsın.

Toplumda her düşünceden insanlar yaşamaktadır. Herkesin aynı düşünüp davranması tabi ki beklenemez. Ama her insan birbiriyle anlaşabilmeli ki daha yaşanılabilir bir ortamda bulunalım. Ve bu ortamın oluşmasını aralayan kapı ise yine ailedir. Bir evde sürekli ve sebepsiz yere aşağılanan, hor görülen, düşünceleri dahi umursanmayan bir çocuk çok da sağlıklı düşünüp düzgün davranamaz. Sevgi görmeyen, saygı gösterilmeyen kişinin bu duygu ve davranışları başkasına göstermesi de beklenemez. Çünkü kendine bile böyle davranmayı çoktan bırakmıştır o. Arkadaş ortamında kimseyle anlaşamaz, çevresine ayak uyduramaz. Okulda kendini derslere odaklayamaz. Bulunduğu bir ortamda ya düşüncelerini ifade edemez ya da yanlış ifade eder. Bu da onun yanlış anlaşılmasını sağlar böylelikle insan ilişkilerindeki başarısızlıkları ortaya çıkar. Aile tarafından önemsenmeyen bireyler, kötü alışkanlıklar edinebilir, kötü düşüncelere kapılıp, kendi hayatını ve başkalarının hayatını zehir edebilir. Unutmayalım ki sağlıklı yetişen her bir birey, sağlıklı bir toplum demektir.

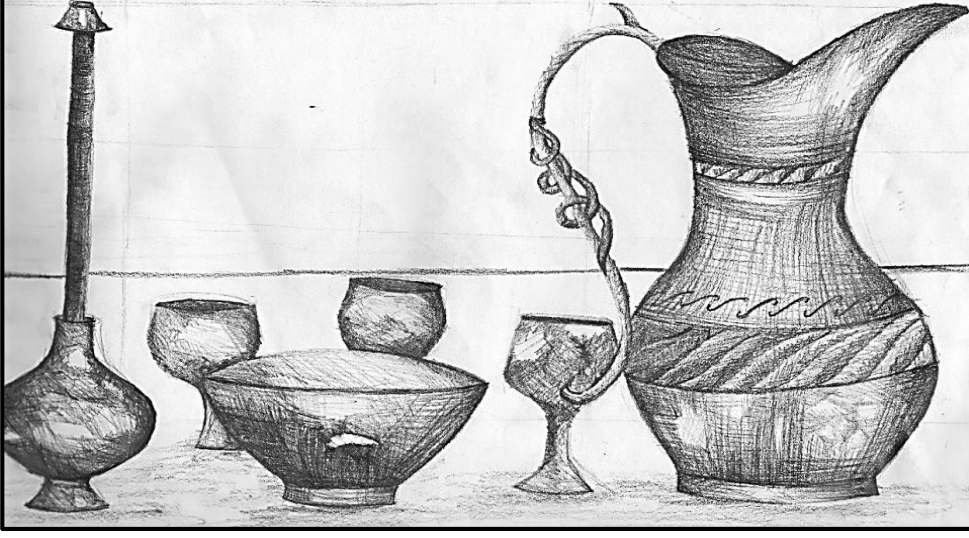
Sağlıklı bireylerin yetişmesi, toplumun gelişip, güzelleşmesi ailenin öneminin kavranmasıyla mümkündür. Aile bir toplumu ayakta tutar. Sağlıklı bireyler yetiştirmek her anne ve babanın birincil görevidir. Çocuklarımıza sevmeyi, sevmeyi öğretelim. Saygının öneminden bahsedelim. Onların ailemiz ve toplumumuz için ne kadar önemli olduklarını anlatalım. Geleceğimiz için çocuklarımıza ve ailemize sahip çıkalım.

Esengül TAMER

YALNIZIM İŞTE

Etrafıma bakıyorum yaşlı gözlerle,
Belki de, gelmeyeceklerini bile bile bekliyorum,
Bir umut işte benimki de.

Eskiler canlanıyor gözlerimde,
Doluyor gözlerim birdenbire,
Gün gün eriyorum işte,
Öldüğüm gün gelirler belki de,
Bir umut işte benimki de.

Rüveyda ÖNLER ELVEDA

Soğuk bir "yaz" günü
Bekledim yine gelmeni,
Bilirsin sensiz yazlar bile,
Üşür, utanır yazlığandan.

Yine düşünüyorum seni,
Her gece olduğu gibi,
Yüzün kayboluyor hafızamdan,
Delicesine korkuyorum yine.

Ve sonrasında kararıyor dünyam.
Yine gün doğdu...
Ve yine yüreğimde tarifsiz sızı
Bedenimi sarmalayan sızıda kayboluyorum.

Sensiz günler sarhoş artık...
Umudumu yitiriyorum.
Direniyorum, direniyorum lakin faydasız.
Biliyorum gelmeyeceksin.

Yine bir gün bitiminde,
Aklımdasın; ama sondu bu.
Kendini alıp gittiğin gibi,
Umudumu da çalıp gittin.

Al şimdi umudum sende kalsın.
Kaybedeceğim bir şeyim kalmadı.
Senin aşkınla uyuyup, uyandığım,
Günlere "Elveda".

Kübra AYDINALP ÖN YARGI

Anlatmak istediklerimizin bir önemi yoktur, onları karşımızdakilere ne kadar aktarabildiğimiz önemi vardır aslında. Zihnimizde şekillendirdiğimiz, hayal dünyamızda kurguladıklarımızla karşıya sunduklarımız her zaman bir olmaz. Çok kitap okumak, kelimeleri özenle seçmek bile yetmez bazen. Anlatmak istediklerimiz çoğu zaman yanlış anlaşılabilir.

Sağlıklı bir iletişim kurmak sadece sizin çabanızla gerçekleşemeyebiliyor çünkü. Karşınızdakinin bir şeyleri anlayabilmesi gerekiyor ön yargısız iletişim kurabilmek için. Bu da çoğu zaman olmuyor ne yazık ki. Sadece siz çabaladığınızla kalıyorsunuz. Çünkü insanlar o kadar ön yargılı davranıyorlar ki. Siz düşüncelerinizi anlatıp anlaşılmayı bekleyin; ama ön yargı karşınızdakini esir alsın. O da sizi, anlamak istediği gibi anlayıp yargılasın. İşte bu çıkmaz sokak.

"Bir ön yargıyı yok etmek, atomu parçalamaktan daha zordur." demiş Albert Einstein. İşte bu zoru biz başaralım. Sağlıklı bir iletişim için önyargımızdan vazgeçelim. Karşınızdakini anlamaya çalışalım. İnanın bu çok zor değil. Düşüncelere, hayallere saygı duymak hele hiç zor değil. Yeter ki ön yargımızı yok edelim. Karşınızdaki insanın anlattıklarını anlamaya çalışalım. Düşüncelerinin saçma birer fikir olduğunu söyleyerek, acımasız eleştirilerde bulunmayalım. Bizimle iletişime geçenleri ön yargısız dinleyip, anlatmak istediklerini anlamaya çalışalım.

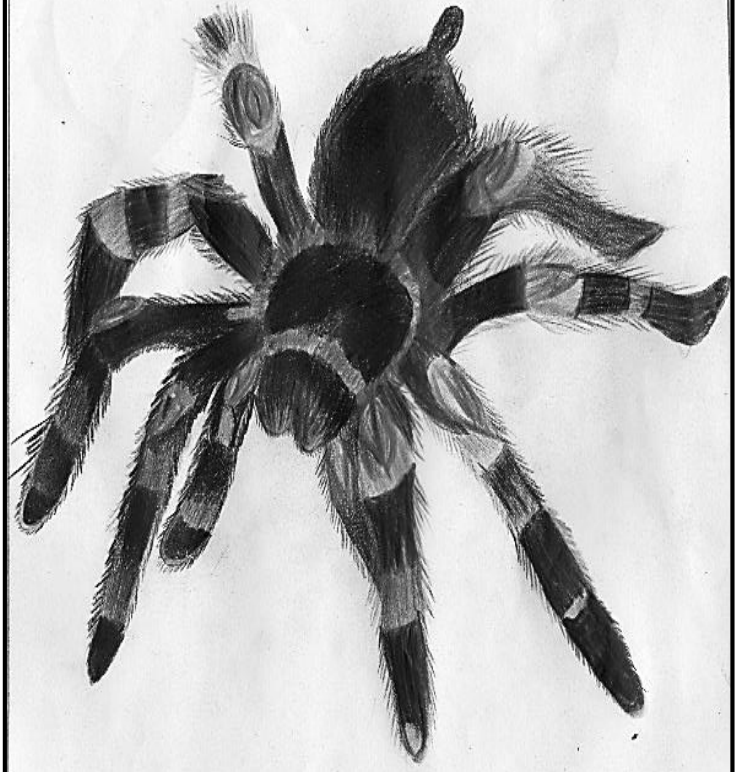
Derya Asil TÜRK DOSTUM KİM?

Sahi ya gittikçe uzaklaşıyoruz dostlarımızdan. Neydi dostluk veya kimlerdi dostlarımız? Dost en çok ihtiyaç duyduğun anda sana destek olan kişidir. Acı tatlı günlerin sırdaşdır dost. Bizler dostlarımızı kıriyoruz, üzüyoruz, kaybediyoruz. Zamanla yalnız kalıp sessizleşiyoruz, susuyoruz ve etrafımızda kimsemiz kalmıyor. Sakın unutmayın, dostluk ve arkadaşlık aynı şey değil. Dost seni yalnız bırakmayan, en çok kötü gününde hayatın boyunca yanında olan insan. Arkadaş ise iyi gün dostu. Evet sen asla iyi gün dostu olma. İyi gün dostu olan kişi, hayatı boyunca hep yalnızdır ve hep kaybeder. Peki ya kötü gün dostu olan? İşte o hiçbir zaman yalnız kalmaz, hep kazanır.

Artık kendimizi tanımakta zorluk çeker olduk. Ben kimim? Biz kimiz? Dostum kim? Kimdi o geceler boyu ağladığımızda yanımızda olan insan? Kimdi zor, dar günlerinde ne yapabilirim diye endişelenen? Kimdi seni ailesi gibi gören? Kimdi senin yerine kendisini feda eden? Kimdi kendisinden önce seni düşünen? Evet, kimdi biliyor musun? İşte bu kişiydi senin gerçek dostun.

"Dost uğruna ölmek kolay, fakat uğruna ölünecek dostu bulmak zordur." demiş Nazım Hikmet. Dostunu bulduysan eğer kaybetme sakın. Unutma kaybettikçe ölürsün, yok olursun kimsen kalmaz. Kimseyi kırma, kırılma; iyilik et iyilik bul, ama iyi gün dostu olma...

Beyzanur ARSLANTAŞ

İMTİYAZ SAHİBİ

Kamuran ÖNSOY

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Arzu EKEN BOZDEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Figen CANÖZ

GÖRSEL DANIŞMAN

Gönül CAN

YAYIN KURULU

Özden GANAL
Abdulkadir GÜNYEL

Esra YILDIRIM

Aynur DEMİRCİ

Merve ÇOBAN

Rüveydanur TOPAL

OKUL ADRES TELEFON

HAYRİ ASLAN MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. Barışık Sokak No 6 Çubuk / ANKARA

0312 837 12 66